

Én Istenem! Sok nagy bűnöm

Rutilius Márton (1550–1618) után

Kolozsvár, 1744

Em Am H Em Am D⁷ G Am⁷ H⁷ Em

1. Én Istenem! Sok nagy bűnöm Lelkemet szorongatják:

Em C^{maj7} Am⁷ D⁷ G^{maj7} Em A H⁷ Em

It-ten nincsen, Ki segítsen, Hát kihez folyamodjam?

2. E világon, Minden úton, Ha szintén elindulok, Súlyos terhem,
Betegségem Ki elvégye, nem látok.

3. Hozzád térek, Végy be, kérlek, Jó Atyám s haragodban Meg ne büntess,
Légy kegyelmes Hozzám te szent Fiadban.

4. Ha terhelnem, Kell szenvednem Az igaz ítélettől: Bár itt büntess, Csak ott
kedvezz: Ne vesszek el örökül.

5. Ha sajtolgatsz, Kereszttel látsz, Adj engedelmes szívet, Hogy tűréssel És
reménnyel Várjam idvességemet.

6. Nyújtsd kegyelmed És Szentlelked, Hogy engem vezéreljen; Bűn, ellenség
És hitlenség Hogy pokolra ne vigyen.

7. Mint kis madár, Ha szélvész jár Az égi csattogásban, Rejtez fákbán És
odúkbán, Hol megmaradhat bátran.

8. Így a bűnök, Halál s ördög Engemet ha rettentnek: Rejtekhelye Vagy,
reménye, Ó Krisztus, én lelkemnek.

9. Sebeidben Rejts el engem, Hol bízvást megmaradok; Bár meghaljak,
Vagy kint valljak, Jól tudom: hozzád jutok.

10. Te énnékem Ellenségem Haláloddal meggyőzted, Boldog helyem,
Idvességem A mennyben megszerezted.

11. Áldott Isten Egy felségben, Te benned szívem örül, Mert te szavad Áll s
megmarad: Aki hiszen, idvezül.